Не терплю хропунів.

Можуть же полікуватися! Можуть!

Не лікуються, труять іншим життя.

Мені підселили хропуна з хропунів.

Мені, у якого сон наче в зайця!

Рип — і я вже схопився.

Трісь — і я вже на рівних.

Що?! Де?! Вуха локаторами, і серце під горлом.

А тут над самісіньким вухом божевільні рулади сусіда.

Ніч терпів... Другу... Відчуваю, що збожеволію.

Поскаржився черговому лікареві.

— Терпіть, голубчику. Всі палати забиті.

Терпіти?.. З глузду з'їхати?.. Не на такого напали! Потинявсь-потинявсь коридором, шукаючи, де б послатися, коли всі поснуть,— знайшов!

Симпатичний закуток, де сиділа чергова сестра. Стіл, шафа, а навпроти — диван.

Те, що треба!

Зачекав до одинадцятої, коли вся лікарня провалилася в сон, зібрав постіль — і до закутка.

Сестри ж уже немає, сестра десь куняє, зібгавшися калачиком...

Добіг, а сестра на дивані. Вкрилася ковдрою, посапує солодко.

Що маю робити? Таж біля дивана он місце! Примощуся, посплю до п'ятої (завжди прокидався о п'ятій) та потихеньку й змотаюсь.

Послався, ліг і провалився у сон.

І треба ж, щоб якась нечиста сила надумалась о четвертій подзвонити в лікарню.

Сонна сестричка зірвалася та й стрибонула босими ногами мені на живіт.

Я теж спросоння обома руками вчепився їй в ноги...

Вам доводилось чути, як вищить збожеволіла пожежна машина?

А мені довелося.

Шибки вилітали. Стеля осипалася. Хворі в коридор вискакували.

Одкачували сестричку до ранку.

Розгніваний завідувач, коли йому доповіли, наказав:

— Переселити у бокс! Бо він мені всіх сестер переґвалтує!

Переселили. Пенал три на чотири. Вузеньке ліжко й рахітичний стілець. Лікар, сестра тільки боком заходять.

Зате тиша вночі, як у могилі.

Кр-р-расота!